

Remus Foltoş

Trilogia flecărelilor interminabile

Elogiul Întrevăzutului

2009

1

Există aşadar două lumi
Una veştedă şi una verde.
Tu pe care ți-o alegi, domnule vierme de frunză?
Evident vei spune că pe cea verde ca să nu-ți stea la stomac
Dar priveşte în jur!
Tot ce e uscat durează mai mult
Apa e un factor de disoluție și putrejune
Încearcă deci să-ți adaptezi stomacul, dacă poți!

După o vreme viermele de frunză m-a privit
Și mi-a spus că - NICIODATĂ
Că el însuși
Că el este chiar principiul putrejunii
Că din el se nasc gongii, muște, cosaci sau alți viermi mai complicați care consumă
clorofilă și dau la schimb excremente minuscule și nocive
Dom-le, ce chestie! mi-am zis
Câtă nesimțire!
Și-am lăsat-o baltă

2

Vrei să-ți spun ceva?!

Nu mă interesează tot ce vrei cu tot dinadinsul să-mi spui!

Tu ești un trichi-flichici de la care n-am ce învăța!

Bagă-ți mințile în cap și nu mai continua cu marile tale probleme că ți se vor sparge
binișor respectiv tot în cap!

Tu ai impresia că vorbești cu un tutore, cu un diriginte, cu un tătuțel?

Ia să nu mai ai impresia asta!

Ca să mă convingi că ai renunțat la toate pretențiile tale de savant, adu-mi o litră de țuică
d-ai-a veche din pod și te iert!

Convorbirea, domnilor, are loc între un bou și un vițel

Convorbirea are loc între un dinozaur și un arheopterix

Convorbirea are loc între un fir de praf și o bucată de cașcaval

Închei pentru că mi se va face foame de la cașcaval.

3

Înmormântat în mila unei jilave primăveri

Domnesc peste pâraie și unde până nu poți cuprinde

Și mestecat îmi este somnul de fluturi și de dihăanii albastre

precum al unui paj din alte vremuri voind să-și depene seama prin sihăstrii

Atât mai am drept pretenții pentru o seară clară

Un sfânt cedru și o pasăre somnolentă

Blagoslovirea unor păduri violete și un pământ roșu din care să gust

N-ai pentru mine nimic – dimineață!

Oricât ți-ar fi gura de hapsână

Impenetrabil mă sting și sunt furat

de ceasuri tainic bătânde

Principiu al urii concentrice

nu-mi da târcoale căci nu vei fi însoțit!

Mai bine simplu și limpede – apa, aleanul, plutirea...

Mi-e teamă uneori că nu te voi găsi rezemată acolo

unde te știam dintotdeauna

La marginea de aur a sentimentului despărțirii

Frunze
Doar frunze
Suprarealist dar frunze

4

Nu mă cert
nu mă-mbăt degeaba
nu stau brambura prin orașele îndepărtate și înzăpezite ale muntelui
nu știu să înjur
nu vreau să bodogăn
nu fac rău nimănui
nici cu Diavolul nu mă lupt
mi-e teamă că sunt prea inactiv dar unii zic că e mai bine așa

hai să-ți spun un secret!

nu mi-e teamă de nimeni
nu jelesc morții
nu pricinuiesc pagube mondiale și nici genociduri

vei spune că sunt un om simplu!

da, dar nu oricum simplu!

sunt un om care nu
pentru că da
da, pentru că nu
nu-da, da-nu
alb și violet, nu negru
galben și siclam, nu negru
și mai ales alb-alb cât vezi cu ochii
cerul e alb
măgăoaia de Terra nu e albastră că e albă

5

Tu îmi ești cea mai apropiată impresie
Tu îmi ești cea mai cea dragoste
Tu îmi ești cel mai înveninat chin și cea mai persistentă obsesie

Mă las depănat
Amintirea ta mă sfârâmă
Boabe din mine se împrăștie peste tot
Sunt omul-cucuruz
omul-păstaie
omul-con de brad

Aș vrea să-ți mai spun că nu te-am uitat
cred că deja ți-ai dat seama

Aș vrea să-ți spun că mă las în seama unor ape dulci când visez la tine ca altădată și nu-mi
pot opri înverșunarea cu care doar te mai pot invoca

e bine așa
e mai bine așa
altfel dragostea n-ar fi fost perfectă
și așa e întotdeauna

atât

6

Până când găsești ceea ce cauți
Ești găsit de ceea ce te caută

Până vibrează coarda sufletească
Regretul stă împietrit deja

Nu te lăsa perindat și adunat ca oile!

Mai bine lasă-te furat de ce e mai prețios! – simpla respirație a aerului

Fii!
Dă!
Ai!
Poți!

Asta e ordinea
Asta e dezordinea cumpătării unui împrăștiat cu raza

Nașteți-vă luceferi!
Îmbrânciți-vă boi în cireadă!

n-am alta să spun

7

E jalnic când nu mai ai cuvinte
și norii au răsărit peste munți

Nici o mănăstire nu-ți va reda pacea
Nici un om nu te va chema cu numele tău adevărat

Mai bine este să înveți cum se lasă
Cum se desparte
Cum se îndoliază de tine totul

E bine așa
E mai bine așa

Pradă disperării
dezesperării
Ești vânăt și
ești vânat
N-ai ce face
Cedezi
Mori
și
GA
liniuță
TA

8

Mi-e greu să cred că totul te-nspăimântă
mi-e silă să gândesc măcar ceva
pe-așa o-ntretăiere de pământă
când cineva nu-l știe pe altcineva

9

Dă-mi voie domnule crin regal să-ți tulbur imperiul nopții cu șoaptele mele!

Dacă aș fi beat din cauze metafizice
aș vedea cum se bălăbăne cerul înstelat dar nu sunt beat
Și de aceea vreau și pot și cred și sper

Măi, măi
Ai vrea tu să fii în acea stare de ebrietate
Tu, putere a nopții!
Care să mă facă să uit
Dar nu
Sunt încă aici
Vertical
Alb-albastru
Direct pe calul murg sau cum o fi
Pe Murgu, vreau să zic
El este dorul de fir-de fir-de fir-de fir
De iarbă străvezie
De iarbă prin care toate se fac și toate se desfac

Imperiu al nopții – mă vaet că nu te mai iubesc cum te iubeam
Că nu mai sunt al tău cum eram
Că nu te mai străvăd cum te străvedeam!

.....
Măi, măi
Ai vrea tu!...

10

Sub cer vâscos ce clămpăne încet
ies norii repezi să bulbuce firea
pe fundul mării eu mai stau, ascet
prilejuind în toate nemurirea

n-am chef de aberații cu fitil
vă spun – un drum e, unul singur
și nu-i ușor și nu-i futit
da-i tot oceanul într-un picur

e totul-tot într-o clipită
e ninsul-nins în albul-alb
și nici măcar vreo ispită
nu poate tulbura dalbul din dalb

nu poate tulbura floarea din floare
și nici veracitatea unui lucru viu
un Dumnezeu, o viață, o lucoare
și o lumină e în toate, știu

11

Nervuri de frunză îmi sunt venele și arterele
Sunt verde și pe dinăuntru și pe dinafară
Am așa o stare de înțelegere foarte bună cu aerul
Cu atmosfera
Simt ploile
Simt caniculele de la distanțe mari
M-am adaptat ciclurilor cosmice
Sunt în interiorul ritmului universal
Văd ceea ce alții nu văd pentru că mi-am dat seama
că și eu sunt natură
Elucidez probleme nerezolvabile
în timpi foarte scurți
Am devenit managerul perfect al armoniei
Sunt guvernatorul împăcării tuturor cu toate
Și
De aceea
Vreau să vă mărturisesc că
am ajuns la concluzia că
t-o-a-t-e s-u-n-t b-u-n-e

12

Când mă întrebi ce înțeleg eu prin singurătate
îți răspund printr-un șir lung de cuvinte întortocheate și contradictorii căci nici eu nu știu
ce este ea prea bine
Dar
Din auzite
Știu că e cea mai curată formă de întâlnire cu îngerul tău

Singurătatea – cea mai pură și de neelucidat legătură cu absolutul

13

Îmi dau bine seama că n-am nici o șansă în fața respirației aspre a nopții
Știu prea bine că cedez din prima la forțele întunecării
Mă dezleg să stau vertical în fața furtunilor soartei
Și totuși
Ce rămâne din acest destin ciudat?
Din această întretăiere cu clipele?
Aș vrea să spun că-mi era mai bine dacă eram un astru făcător de somn
Dacă eram o pupilă mărită de mirare sau o agrafă în părul unei fete frumoase
Dacă eram un obiect sau o făptură
Adevărată sau imaginară
Decât să fiu ceea ce sunt
Adică CEL-FĂRĂ-DE-FORMĂ
Cel ce se poate plia pe orice numai pe el însuși – nu

Ce dureroasă situație
Voi reclama asta munților
apelor
pârâielor
frunzelor
pământurilor
Și altora cu LOR la sfârșit
Lor și numai lor
Celor cu LOR la sfârșit
Altora – nu

14

Multă lume m-ar fi întrebat altădată de ce mersul meu se joacă la zaruri pe cărările
necunoscutului?
De ce destinul meu este atât de ascuns sieși?
Numai că azi nimeni nu se mai întreabă ci se îngrozește
de-a dreptul
Viața mea e praf și pulbere și eu nu pot face nimic
Și asta e spusă în forma unei poezii – cea mai
ucigătoare-pe-urmă formă de exprimare

15

Poezia e cea mai limpede stare de reflectare a calității sufletului
înțelegând prin calitate a sufletului – puritatea și dependența sa de corp

Cu cât un suflet este mai liber, cu atât poezia va fi mai cristalină
O exprimare simplă
Cu cuvinte simple
Cu imagini simple
va transforma sufletul publicului mai repede și va arăta dacă e bună Calea
Tu, dragul meu, nu trebuie să urmezi calea lui ci să-ți descoperi propria cale

Calitatea sufletului e ghidul în această căutare și oricând ai putea într-un sfârșit să constăți
că ești și tu poet
În cazul în care vei fi
Dacă nu, nu

16

Există ceva din structura unui câine schilod
în ființa omenească
Există ceva profund și
ceva tulburător
Care amenință să ne topească pe toți
într-o mare de flăcări mistuitoare

Asemenea câinelui ne târâm simțurile și le facem
să schelălăie
Le provocăm decesul prin eutanasiu
Le închidem elanul în lagăre unde se vor mânca unele pe altele
Nu avem de ales
Ni se pare că suntem voioși
Ni se pare că suntem la locul nostru fără de simțuri
Dar e numai o impresie
O stranie impresie căci fără trup ce-am fi?
Fără să experimentăm nectarurile fine ale acestei lumi, totul s-ar nărui
Fericirea sfinților e una ce ține tot de simțuri
De simțurile intelective dar tot de simțuri
De simțurile sentimentului dar tot de simțuri

Și atunci?!
Atunci nu ne rămâne decât să mâncăm și să bem
Să iubim aprig femeile noastre și să ne gândim cu măsură la rai ca la un frate mai mic sau
mai mare
Mai mic sau mai mare?